Μια αυτόματη γραφή

του Κώστα Βουλαζέρη
www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris

Γυμνόστηθες υπάρξεις περιφέρονται πάνω σ'ένα δαχτυλίδι. Ένα αγριογούρουνο πέφτει σε δίχτυ, το πιάνουν και το σφάζουνε. Τρεις διάκοι χορεύουν πλάι στις φλόγες της πυρακτωμένης βάτου.

Ο γιγάντιος οχετός έχει ανοίξει· οι κάτοικοι τρέμουν, γιατί τα σκυλιά τους φοβούνται: πηγαίνει ο γερουσιαστής και ρωτά έναν σοφό για τη σωτηρία του λαού, κι ο σοφός γελά για πέντε μέρες και πέντε νύχτες· ο γερουσιαστής τον περιμένει χωρίς ούτε να κατουρά, κι ο σοφός τού λέει «είσαι ηλίθιος, φύγε! τουλάχιστον όφειλες να είχες κατουρήσει»· και συνεχίζει να γελά ενώ κυλιέται στο χώμα και το χώμα τον σκεπάζει, και γίνεται ένα με το χώμα στο τέλος, και ο γερουσιαστής, κοιτάζοντας σαστισμένος, ατενίζει εμπρός του ένα ποντίκι που χάνεται μέσα σε μια τρύπα.

Το δαχτυλίδι σπάει· το δάχτυλο έχει μεγαλώσει πια.

Ένας τροχός κυλούσε σ'έναν κατήφορο, κι έπεσε μέσα σε μια λακκούβα όπου φώλιαζαν κάτι σαύρες της συνομοταξίας των μακρύλαιμων μακρυμάλληδων σφυριχτάδων. Ποιος να φανταζόταν τέτοιες συμφορές!

«Γιατί ο άνθρωπος δεν γεννιέται με τρία πόδια;» αναρωτιόταν ο γερουσιαστής προτού η θάλασσα φουσκώσει και τον πάρει, κι ένα άγαλμα σκύψει και τον καταπιεί. Και μετά δεν είχαν πια άλλα λόγια για να συνεχίσουν.

Η αφήγησή τους έφτανε στο τέλος της.

Φτεροκοπώντας πλησίασαν το φεγγάρι, αλλά το φεγγάρι έγινε τρύπα κι από την τρύπα ήρθε ένας τρομερός άνεμος, με κραυγές αλόγων, και τους πέταξε στη γη, και τώρα χτυπιούνται εκεί, εξοργισμένοι, και περιμένουν εμένα να πάω για να τους σηκώσω. Κάτι φαεινές ιδέες, γαμώ την πουτάνα μου γαμώ!